

VELKEY IRÉN

ferences missziós nővér

(1902.03.03. – 1981.02.19.)

Velkey Irén Velkey Zoltán és Józsa Irma házasságából második gyermekként látta meg a napvilágot Debrecenben 1902-ben. Irén koraszülött volt. Édesanyja a szülés után két héttel hirtelen elhunyt.

Édesapja akkor a debreceni Felsőmezőgazdasági Iskola tanára volt. Dadát fogadott a kis árva leányka mellé. A dada, a saját gyermeke mellett, majdnem hároméves koráig anyatejjel táplálta a koraszülött, árva kislányt. Csodák csodája, a gyenge, koraszülött gyermek 79 éves koráig életben maradt.

Édesapja 1906-ban újránősült, Járay Láng Erzsébetet vette feleségül. Házasságukból 1909-ben, amikor az édesapa már Gyergyóditróban tanított, megszületett a harmadik kislány. Irénke nagyon szerette a kistestvérét.

Velkey Irén

Velkey Zoltánt 1912-ben Nagyszőlősrre helyezték tanárnak.

1919-ben vagonokban menekültek Nagyszőlősről Orosházára, ahol az édesapa a Felsőmezőgazdasági Iskolában kapott tanári állást. 1930-ban, 42 évi szolgálat után, innen vonult nyugdíjba.

Ezután a család Jászfelsőszentgyörgyre költözött, az ősi házba, mely a katolikus templom közelében volt. Itt együtt lakott az édesapa, Irénke, a legfiatalabb lány, Gertrúd (Hatmath Árpádné), valamint annak férje és kislánya. A legidősebb lány, Velkey Erzsébet (dr. Mazgon Józsefné) Budapesten volt tanárnő.

Velkey Zoltán és leánya, Gertrúd Nagyszőlősről

Édesapja, Velkey Zoltán megbetegedett, házat vett Jászberényben és odaköltözött Irénkével együtt, aki hűségesen gondozta.

Irén 1931-ben belépett a Ferences Missziósövetségbe a jászberényi ferenceseknél. Beöltözése 1943. december 8-án volt.

Ferences Missziósövetség igazoló lapja

Beöltözési szentkép

Kedvességének, az emberek iránti szeretetének olyan hatása volt, hogy mindenki őszinte együttérzéssel adakozott. Éppen ebből kifolyólag nagyon sokan ismerték a városban.

Missziószövetség csoportképe 1935-ben. Középen Sall Szilveszter¹, jobbszélén áll Velkey Irén

Szeretett édesapja 1942-ben elhunyt. Irénke Budapestre költözött idősebb testvéréhez, Erzsikéhez, aki Pesterzsébeten volt tanárnő. Az ostrom közeledtével a bombázások elől visszaköltözött Jászberénybe.

Az ostromot a jászberényi ferences rendházban vészelte át. Irénke a szegények részére továbbra is gyűjtötte a pénzt. Később Jászberény Város Tanácsa a szociális munkájára való tekintettel havi járandóságot folyósított számára. Testvérei is segítették.

Idősebb nővére, Erzsike Svédországba, Stockholmba menekült.

Irénke háza Jászberényben, az Ősz utcában, 1964-ben a nagy esőzések miatt tönkrement. Eladta, és hűgához Gödöllőre költözött.

Sajnos, nemsokára húga, Gertrúd agytumorban megbetegedett, és négy évig Irénke gondozta. 1970-től egyedül élt Gödöllőn. Egészségi állapota rosszra fordult, és 1978-ban Pécsre költözött húgának a leányához, dr. Veszely Károlyné Harmath Gertrúdhöz. Szívbetegségben 1981. február 17-én hunyt el Pécsen a kórházban. Kívánságára Gödöllőn van eltemetve a nagypai² kriptában.

Velkey Irénke már egészen kiskorától nagyon vallásos, jólelkű, szeretetteljes kislány volt. Mindenki nagyon szerette. Jászberény városának egy őszinte, tiszta lelkű, katolikus tagja volt. Szociális érzékenységének szép példája, hogy állandóan gyűjtött a rászoruló szegények megsegítésére.

Élete végéig tartotta a kapcsolatot, levelezett jászberényi barátaival, ismerőseivel, kiktől sok szeretetet kapott.

Irénke a családtagok ápolása miatt nem tett örök fogadalmat, de egész életében a mások megsegítéséért tevékenykedett. Élete példamutató számunkra, hálásak vagyunk, és szeretettel emlékezünk rá.

Velkey Irén nyughelye

Pécs, 2018. április havában

Dr. Veszely Károlyné Harmath Gertrúd,
Velkey Irén unokahúga

¹ P. Sall Szilveszter (1907–1979) hitszónok, hitoktató, a III. rend igazgatója, a Missziószövetség vezetője, a házi tanács tagja, a növendékek gyóntatója Jászberényben 1935–1938 között.

² Nagypapa, Velkey Pál (1841–1914) magyar királyi tanfelügyelő volt, Gödöllőn élt. Itt nyugszik feleségével, Velkey Pálné leideni Schlauch Gertrúddal, aki a nagyváradi püspök húga volt. A kriptát Gödöllő város védetté és műemlékké nyilvánította.